

M.

lna
dig
tta

em
ok

és
va-

ját

a
nie
os
ra

d-
te
nt
ás
is

m
és
át
és
it

n

ok
t-
ni
é-

ra
t-

let.
t.

KIS LAP

VACSORA. (Lásd a 310. lapon.)

XXXI. kötet, 20. szám.

Ára negyedévre 1 fnt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. november 14-én.

A TÜNDÉR KASTÉLY.

— Beszélyke, képekkel. —

— Azt hiszem, legjobb lesz ha ott kezdem, mikor a nagyapa áthivatott minket ama reggel magához. Miczi és Palika más véleményben vannak s azt mondják, hogy először is mondjam el, kik vagyunk és mik vagyunk. Az az, hogy csak Miczike mondta ezt, mert ő mindig nagyon illedelmes, míg a kis Palika nem igen tudta, mit tartson helyesnek. Ezen nem is csodálkoztam, mert ez sokszor megesett rajta.

Mivel én mondom el ezt a történetet, hát már csak úgy kezdem, amint én tartom legjobbnak.

Azon a reggelen együtt álltunk az ablaknál és kedvetlenül nézegettünk ki. Kedvetlenségünknek az volt az oka, hogy a tanítónőnket vártuk, Emilia kisasszonyt, a kit sehogysem tudtunk szeretni. Megvallom, nem tudnám megmondani, mért nem szerettük, mert mindig nyájas, bár kissé komoly volt; de azt nagyon szigorúan megkövetelte, hogy a leczkénket jól tudjuk és a feladványainkat jól megcsináljuk. Ugy gondolom, ez nem volt inyünkre. Nem tudom, vannak-e más ilyen gyermekek is?

Amint ott álltunk, fölnyilt az ajtó; de nem Emilia kisasszony lépett be, hanem az öreg János komornyik, aki így szólt hozzánk:

— A nagyapa hivatja, tessék mindjárt bemenni hozzá.

Rögtön indultunk, de Miczike megszólalt:

— Jaj Palika! Milyen a kezed! Így akarsz nagyapa elébe lépni?

Palika megbámulta kezeit. Biz azok be voltak kenve-mázolva mindenfélével.

— Gondolod, hogy megpirongat?... Mit csináljak?

— Hát siess és mosd meg. Megvárunk, csak ne maradj sokáig.

Palika belátta, hogy itt csakugyan nem lehet másképp segíteni. Mialatt kezeit rendbe hozni igyekezett, én Miczikével tanakodni kezdtem.

— Valjon miért hivat a nagyapa? Csak nem haragszik valamiért?

— Hát követtél el valami rosztat, Gusztika? kérde Miczi.

— Nem én... legalább nem emlékszem.

— Akkor hát mit félnénk?

Ezt már nem mondta olyan nagyon bátran, mert félni bizony mindig féltünk mi a nagyapától. De azt megint nem tudnám megmondani, hogy miért, mikor anynyi jót tapasztaltunk tőle. Amit más gyermek az édes atyjától, anyjától kap, azt mi mind a nagyapától kaptuk, mert szüleink meghaltak. Az igaz, hogy a nagyapánk nem volt olyan, amilyennek a nagyapákat rendszeren lefesteni szokták. Nem volt valami nagyon öreg, hosszú ősz szakála sem volt, sőt nem is volt szakála, haja pedig csak épen hogy őszülni kezdett. Aztán nem is játszott velünk soha, sőt néha két-három napig sem láttuk, mert nagy hivatala volt, igen sok fontos dolgot végzett — ezt Emilia kisasszony mondta nekünk — s nem ért rá, hogy velünk gyermekekkel bajlódjék. De ha velünk volt is, mindig valami sajátság-

san komoly, szigorú arccal nézett ránk, mintha szomorította volna, ha lát. Akkor nem értettük ezt, csak féltünk tőle: alig tudtuk, melyik lábunkra álljunk, ha előtte vagyunk. Most, amint beléptünk, ott ült asztala mellett még a reggelinél.

— Mért várakoztattok olyan sokáig? Izentem, hogy mindjárt jöjjetek.

— Igenis, kedves nagypapa... mindjárt jöttünk volna, de Palika...

— Mit csináltál, Palika?

Palika ijedten huzódott Miczikéhez (Lásd a képet a 308. lapon.) s hebegve mondá:

— A kezem... meg kellett mosni... azt mondta Miczike.

— Azt jól mondta. De azt nem jól mondod, hogy Miczikének szólitod. Már figyelmeztettelek, hogy nem szeretem ezt a nevet. Hívjátok a maga rendes nevén.

— Mind a két nevén, Mária Regina? kérdém nevetve. Az olyan furcsa!

— Amit én mondok, az soha sem furcsa, s nevetni rajta nem illik! szolt a nagypapa szigorúan. Mária az igazi neve, nem kell elrontani.

Velem volt a nagyapának legtöbbször ilyen kis csatapatéja, mert én, nem tagadom, szeleburdi leány voltam s hamar megfeledeztem magamról. Most alkalmasint még szigorubb pirongatást kaptam volna, de nagypapa, úgy látszik, sietett, hogy tudunkra adja, miért hivatott.

— Nagyon sápadtak és csenevészekt vagytok mindnyájan, mondá. Sokat vagytok itt a szobában; de ha kísértáltak is, ez a nagyvárosi élet nem nektek való. Az orvos is tanácsolta, tehát ki fogtok menni falura lakni.

— Jaj de jó lesz! kiáltám örvendve. Miczikén is látszott, hogy tetszik neki a változás, de Palika megszólalt:

— És Emilia kisasszony is velünk jön?

— Nagy sajnálatomra nem mehet. Ajánlottam neki, hogy lépjen be házi nevelőnek, de nem teheti.

Ezen mi roppantul örültünk. Csak-hogy örömünk nem tartott sokáig.

— Majd gondoskodom, hogy valami más Emilia kisasszonyféle legyen ott, a ki tanítson, folytatá a nagypapa.

Erre nagyon leesett az állunk, de azért mégis csak maradt egy kis vigasztalás. Ki tudja mikor kerül elő az a másik Emilia kisasszony? Legalább addig nem lesz leczke.

— És mikor megyünk, nagypapa? kérdém kíváncsian. És hova megyünk?

— Nem a te dolgod a kérdezősködés, felelé szigorúan. Várj sort, meg fogod tudni, amit tudnod szükséges. Holnap reggel fogtok elutazni, a falu pedig, a hová mentek, az... az...

Mintha nehezére esett volna kimondani a szót. Arcza elkomorodott és egy pillanatra elhallgatott. De aztán megint nyugodt, komoly hangon folytatá:

— A falu neve Rózsahely... oktan név... de hát az a neve. Ott van házam, nagy kertem, az lesz a lakásotok. Most meg Miczike szólalt meg:

— Hogy van az, hogy még soha sem hallottunk erről a házadról, nagypapa?

Én pedig törtem a fejemet. Mintha ez a név nem volna előttem egészen ismeretlen. De most nem gondolkozhattam rajta, mert a nagypapa Miczike

kérdésére megint nagyon összeráncolta a homlokát ; csakhogy őt mégsem pirongatta meg, amiből újra láttam, hogy mégis Miczike a kedvence.

... PALIKA IJEDTEN HUZÓDOTT MICZIKÉHEZ. (Lásd a 307. lapon.)

— Amit nem mondok meg, azt nem szükséges tudnotok. Elég az, hogy oda fogtok menni. Nincs nagyon messze, a mikor időm engedi, majd meglátogatlak. Az öreg Ágnes dada lesz veletek s neki engedelmeskedni tartoztok mindenben,

mindig
paranc
kedvet
ha a m
vagy é
tök se
sem gy

E
mondta
mind a

Hanem
hogy n
dom, h
megelé
hogy u

tokba,
kal ak
többirő

E
ment, r
Azt se
ujságot
künk! I
városb
lakásba

szólt M
ott sok
erdőben

megyün

M
persze
tünk a

mindig. Egy dolgot pedig különösen megparancsolok. A házban és a nagy kertben kedvetekre mulathattok, azt sem bánom, ha a mezőre kísértálotok; de ismeretséget vagy épen barátságot nem szabad köntők senkivel, a ki oda való, sem öreggel, sem gyermekkel. Értettétek?

Ezt olyan kemény, szigorú hangon mondta, hogy szinte megrettenve feleltük mind a hárman egyszerre:

— Igen is... értettük.

— No, nem szükséges ijedeznetek. Hanem szépen, komolyan ígérjétek meg, hogy nem szegitek meg tilalmamat. Tudom, hogy szavatartó gyermekek vagytok; megelégszem azzal, ha itt most ígértek, hogy úgy lesz, a mint kívánom.

— Ígérjük, kedves nagyapa.

— Jól van. Most mehettek szobátokba, szedhetitek össze, amit magatokkal akartok vinni: könyvet, játékot. A többiről majd az öreg Ágnes gondoskodik.

Ezzel fogta kalapját és botját s elment, mi pedig visszatértünk a szobánkba. Azt se tudtuk, melyik végén fogjuk a nagy ujságot. Mert roppant ujság volt ez nekünk! Eddig még soha sem voltunk kint a városból. Most utazni fogunk, szép falusi lakásba jutunk.

— Rózsahely! Milyen szép neve van! szólt Miczike. Csak aztán igazán volna ott sok rózsza... talán lesz vadrózsza is az erdőben?

— Persze! Meg farkas is! Oda nem megyünk! szólt az óvatos Palika vitézül.

Mi leányok, mint már nagyobbak, persze neveltünk kis öcsénken és örvendtünk a változásnak, de legkivált én.

— Milyen pompás lesz ott futkosni a nagy kertben! És nem lesz kitől félni. Nagyapa csak néha-néha fog meglátogatni, Emilia kisasszony meg nem lesz.

— Igen, de mondta nagyapa, hogy gondoskodik másikról, busult Palika.

— Soh'se busulj előre. Most még nincs, és ki tudja, mikor talál a nagyapa kedvére valót. Hátha nem is talál?

— Én nem bánom, ha kell is egy kicsit tanulni, szólt Miczike. Csak azt szeretném tudni, mért parancsolta ránk nagyapa oly szigorúan, hogy senkivel sem szabad ott barátkoznunk?

— Bizonyosan csupa durva emberek laknak ott, bölcselkedett Palika. Tudod, nagyapa ebben nagyon kényes; mindig int, hogy ne keveredjünk rossz társaságba.

— Oh, más oka lesz annak, mondám én. Azt sejtem, hogy itt valami titok lapang; nagyon furcsa volt a nagyapa egész beszéde. Én azt hiszem...

Nem mondhattam el, mit hiszek, mert épen belépett az öreg Ágnes. Régi hű cseléd volt, igazi gondviselőnk, a ki nagyon szeretett minket, de mi is szeretjük őt. Most is mindjárt megrohantuk, tudja-e már a nagy ujságot, hogy utazunk?

— Tudom, kedveseim, a nagyapa már kiadta a rendeletet.

— És úgy-e, nagyon szép hely az, a hová megyünk?

— Azt nem tudom... mióta én a háznál vagyok, soha sem volt innen senki ott.

— De kár, hogy nem ismeri! Aztán nem tudja azt sem, mért tiltotta meg nagyapa, hogy ott valakivel barátságot kössünk?

Az öreg Agnes mintha nem szeretette volna ezt a kérdést. Nem is felelt rá egyenesen, hanem így szólt:

— Nem illik azt kutatni, miért akarja nagyapa ezt vagy azt. Bizonyosan jól tudja ő, mit csinál, és van oka rá, ha úgy parancsolta. Nekem is meghagyta, hogy vigyázzak erre.

Az öreg Ágnes ezalatt összeszedett egyetmást, amit be kellett csomagolni és kiment.

— Tudod-e, Gusztika, most már én is azt hiszem, hogy itt valami titok van. És az is furcsa, hogy eddig soha még csak a nevét sem hallottuk nagyapa e birtokának...

— Megállj csak... én emlékszem valamire...

Kifutottam, egyenest a nagyapa könyvtár-szobájába. Itt egy sarok a mienk volt. A nagyapa mutatott egy álványon nagy csomó könyvet, mely mind olyan nekünk való képes és mesekönyv volt. Nagyon régi könyvek is voltak köztök, olyanok, melyekben hajdan mamánk és talán nagymamánk is gyönyörködött kicsi korában. A nagyapa megígértette velünk, hogy a többi könyvekhez nem nyulunk hozzá; ezt meg is tartottuk hiven és így nem volt baj: kedvünkre szedhettük elő a mi kedves képes könyveinket.

Most jó ideig tartott, míg megtaláltam, amit kerestem. De végre mégis előkerítettem. Egy igen régi, fakult képes könyv volt az, mely egyszer valamikor már volt a kezemben s melynek belső lapján akkor irva láttam valamit, mint a hogy beírni szokás könyvbe, hogy kié. Csakhogy vastagon keresztül volt törölve. Látható-

lag két név volt ott s az egy egyik *M* betűvel kezdődött, a másikkól azonban semmit sem tudtam kibetűzni. De igen is tisztán el lehetett olvasni ezt a szót: »*Rózsahely*«. Így pedig azt a falut hívták, a hova a nagyapa küld. Ez jutott eszembe, ezért kerestem a könyvet s szaladtam vele vissza.

— Nézd csak Miczike... látod ezt? És rámutattam a falu nevére.

— Csakugyan... ez *Rózsahely*... ez ott volt valaha... bizonyosan a mama vagy apácska, vagy a nagyapa könyve volt hajdan.

— Oh persze! Gondolkozzál csak egy kicsit. Ha nagyapáé vagy szüleinké lett volna, miért törölték volna ki a nevet? Aztán meg itt az első névnek olvasható a kezdőbetűje: *M*. Pedig ezzel a betűvel nem kezdődik a nagyapa neve, sem a szüleinké.

(Folytatása köv.)

V A C S O R A.

(Képpel a czimlapon.)

*I*TT a tálba a jó tejbekása,

Nem is fukarkodtam a kölessel;

Fiaiddal, öreg kutyám Páva,

Jöszte ide s jóízűen költsd el!

*

Happ!.. Forró még!.. Okosan, módjával!

A kása, ha elégeti szátok! —

Egészségtek bizonyára kárt vall;

S kínos órák következnek rátok!

*

Forgatom a forró ételt, hütöm,

Fa kanállal kavargatom néktek.

Igy kutyáim... hátrább, mert kidütöm...

No már lehet! Ime, mo egyétek!

gyon
Fánni
is a n
mond
már az
nem e

—

enyém

adom.

ben is

oda j

kolába

lathat

De az

enyém

is fog

szót

csak n

Ebb

ban

nem

megn

Az iga

vallva

megm

Vicza

Az biz

kettőt,

M

hogy

bábun

tetgett

A KÉT KEDVENCZ.

— Kicsi beszélyke. —

(Négy képpel.)

FÁNNIKÁNAK volt egy szép bábuja, testvérenek Janikának pedig egy szép kis kutyácskája. Mopi nagyon ügyes kedves kis kutyácska volt s Fánnika szerette volna, ha Mopit is a magáénak mondhatja. De már azt Janika nem engedte.

— Mopi az enyém, nem adom. Különbén is a mig én oda járok iskolába, mulathatsz vele. De azután az enyém. És nem is fogad igazán szót másnak, csak nekem.

Ebben azonban Fánnika nem tudott megnyugodni. Az igazat megvallva, nem is tudta volna hamarosan megmondani, melyiket szereti jobban: a Vicza bábút-e vagy a Mopi kutyácskát? Az bizonyos, hogy nagyon szerette mind a kettőt, nehéz volt köztök választani.

Mikor a Viczával játszott, úgy vélte, hogy mégis csak ezt szereti jobban. A bábunak voltak szép ruhácskái: felöltöztette, vetköztette, fésülte a hosszú haját,

vitte magával sétálni, este pedig szépen lefektette a bábu-ágyacskába és a Vicza olyan csöndesen feküdt, hogy egész éjjel meg sem mukkant, soha sem zavarta sírásával Fannikát, reggel pedig nem bánta, akármilyen későn hozta is neki Fánnika a piczike bábucsészében a kávé. És ha az a kávé épenséggel csak tiszta víz volt is, a Vicza még akkor sem duzzogott. Az

igaz, hogy Fánnika itta ki helyette. De ha igazi kávé volt és Fánnika itta meg, a Vicza azt sem bánta. Szelidebb már csak nem lehetett.

De ha a Viczailyenkedves volt, Mopi is birt olyan tulajdonságokat, hogy szeretni kellett. Legelőször is valóságos élő kis jószág volt, odaszaladt a

... ENGEDTE MAGÁT SIMOGATNI.

hívásra Fánnikához, hizelkedett neki, engedte magát simogatni és vidám kaffogással felelt, ha beszéltek hozzá.

— A Vicza nem tud egy árva hangot sem szólani, gondolá Fánnika. Az igaz, hogy nem értem, mit ugat a Mopi, de azt mégis tudom, örül-e vagy sem. A Vicza pedig mindig egyforma.

Kapott is Mopi mindig jó eseme-

gét Fánnikától s volt esze, hogy szívesen ment a hívásra, mikor előre tudta, hogy nem lesz kára benne. El is játszogattak sokáig, kergetőztek, ugrándoztak s ha lepihentek, Mopi odasimult Fánnikához és nyaldosta a kezét, jeléül a nagy barátságának.

Ilyenkor aztán úgy vélte Fánnika, hogy Mopit szereti jobban. De ez csak addig tartott, míg Janika haza nem jött az iskolából, mert ekkor Mopi fölmondta a barátságát és sietett kis gazdájához, Fannika pedig duzzogva mondá:

— Jól van, csak menj, nem szeretlek.

És elővette a Viczát, mely türelmesen várt rá mindig, nem haladt más után, nem volt senki másé, csak Fánnikáé.

— Ne félj, Viczuska, te vagy az én igazi kedvenczem.

De ez csak addig tartott, míg Janika újra el nem ment iskolába s Mopi megint magára nem maradt Fannikával. Nem is csoda, mikor Mopi mindenkép igyekezett megmutatni, hogy ha nincs ott Janika, akkor legkedvesebb neki Fánnika.

Egyszer aztán Fánnika ravasz cselre gondolt.

— Azért is megmutatom Janikának, hogy hiába az övé Mopi, mégis engem fog jobban szeretni, nekem fog jobban engedelmeskedni. Utóljára is az enyém lesz és akkor aztán lesz Viczuskám is, Mopim is.

Mopi nagyon tanulékony kis jószág volt s mivel-hogy látta, milyen örömet szerez vele kis gazdáinak, hamarosan megtanult mindenféle apró mesterséget. Fánnika megtanította szolgálni és Mopi engedelmesen guggolt a hátsó lábain, a miért aztán kapott czukrot. Mért ne szolgált volna ilyen kellemes jutalomért?

...MEGTANITOTTA SZOLGÁLNI.

— Megtanítom még nehezebb mesterségekre is. Janika meg fogja látni, hogy Mopi már inkább az enyém, mint az övé.

Szerzett egy darab pompás sajtot és a Mopi orrára tette. És Mopinak két lábon szolgálva tartani kellett az orrán a csábító falatot, mialatt Fánnika mondta:

— Egy... kettő... három!

kapni

I

ezt ki

inkább

detnel

lassan

kinálk

lábára

valam

rára.

aztán

jó fal

mesen

szót. A

re, »

meg se

czant,

elhang

»háron

földobt

rán illa

latot

kapta.

—

Most n

fog Mo

ka elé s

Csak

elcsábi

V

lába, E

öröme

kutyács

magáho

Mopi ol

nem ad

—

enyém

Csak a harmadikra volt szabad bekapni a jó falatot.

Ez nem ment könnyen, mert Mopi ezt kissé nehéz mesterségnek találta és inkább azon kezdte, hogy mindjárt kezdetnek bekapta a csemegét. De lassan-lassan beletanult és már szinte maga kínálkozott a mulatságra. Fölállt két lábára és várta, hogy Fánniká tegyen valamit az orrára.

Mikor aztán ott volt a jó falat, figyelmesen leste a szót. Az »egy«-re, »kettő«-re meg sem mozcizant, de mikor elhangzott a »három!« — földobta az orrán illatozó falatot és bekapta.

— Így ni! Most már nem fog Mopi Janika elé szaladni. Csak azért is elcsábitom tőle.

Valahányszor Janika oda járt iskolába, Fánniká előhívta Mopit és nagy öröme telt benne, a mint látta, hogy a kutyácskát csakugyan mindinkább sikerül magához csábitani. Most már nem szaladt Mopi oly nagyon Janika elé, mert Janika nem adott neki annyi csemegét.

— Látod, nem akartad, hogy az enyém legyen, most már csak azért is

engem szeret jobban, nekem engedelmeskedik jobban, szólt Fannika diadalmasan.

Janika, a ki már nagyobb fiúcska volt, boszankodott ugyan egy kicsit, de azért csak hagyta, hogy Fánniká mulasson Mopival.

Mulatott is Fánniká s egy délután megint sokat kergetőztek együtt, aztán

csemegéztek, míg végre Fánniká belefáradt a sok szaladgálásba.

— No Mopi, most már fekdüdjél le, én pedig a Viczuskával fogok játszani. Őt sem szabadám elhanyagolni! Bizony még meg is talál nehezeltetni.

Mopi, elfáradván a sok szaladgálásban, lefeküdt és szunyókált.

...NAGYON JÓ, MEGLÁSD VICZUSKA.

Fánniká pedig előszedte a bábu-edényeket és kezdett játszani a Viczával, a kit egy katulyára oda ültetett a falhoz.

— Fogunk mindjárt ozsonnálni... főzök jó kávé... csokoládét... nagyon jó, meglásd, Viczuska.

A Viczuska nem is mondta, hogy nem lesz jó, talán mert ő is szerette a kávé és csokoládét, vagy talán mert jól

nevelt bábu nem szokott semmi ellen kifogást tenni, még akkor sem, ha a kávé fíndsá egész üres és csak bele kell gondolni azt az ígért jó kávé és csokoládét.

De Mopi ott a sarokban nem volt ilyen elégtelen. Aztán nem is tudta, hogy az a sok kis fíndsá, ibrik üres. A mint ott szunyókált, föl-fölnyitotta a fél szemét és látta, hogy Fánika kínálgatja a Viczát. Bizonyosan valami jóval kínálja.

Mopi nagyon megaprehendált, hogy ő nem kap abból a jóból. Egy ideig csak nézte, csak várta, hogy őt is hívjaka lakomához; de biz' azt hiába várta. Ekkor figyelmeztetésül ugatni kezdett, hogy ő is itt van. Ez sem használt. Már

erre mérgesen föluggott és odarohant, nagy sebtiben fölforgatva és szétgurítva a kis bábu-edényeket. Egyik kis fíndsá oda ütődött a falhoz és darabokra tört. Fánika ijedten és haragosan kiáltá:

— Mopi! Oh, te gonosz! Takarodjál innen rögtön!

Épen ekkor lépett be Janika s látva a történeteket, nem állhatta meg, hogy egy kicsit ne nevessen.

— Vidd el ezt a csuf kutyádat! Nem kell, többé nem szeretem. Oh, minek is szoktattam magamhoz!

— Csak az ért utol, amit érdemel-tél, szölt Janika. El akartad tőlem csábitani az én kedves jószágomat, de magadnak ártottál vele, mert; a ki másnak vermet ás, maga esik bele. Érd be jövőre a Viczával, az még soha sem okozott kárt.

Nem is akarta többé Fánika elcsábitani Janikától Mopit. Bererte a maga játékaival és nem irigyelte soha többé a másét.

...SZÉTGURITVA A KIS EDÉNYEKET.

Ezeknek itt egyike sem vig. Ép halottak napján irván e sorokat: adózni akartam e közleménnyel annak a nagy bánatnak, melytől ilyenkor szívünk elfogódik.

Inkább télire maradjon egy-egy derültebb levél kiadása.

Az egyik levél így szól:

Tisztelt Szerkesztő ur!

Czezil kis leányom az ő életében elhatározta volt, hogy a Halmi és Tihanyi árvák részére megtakarított pénzéből egy forintot küld. Ezt a szándékát közölte is nőmmel. Napám

KÉT LEVÉL.

Hogymatok legyen róla, hány nemű levelet kapok én, busat, vigat elegy, közlöm a két következőt.

nehány
akadál,
rozását
nyom a
egy for
ezennel
a Tihar
leányon
kérven
elhunyt
évig sze
ban, me
nyolez
élte át.
reá néz

A
egy szeg
hitette.
M

Zi

A

hó 15.

nagyan

el nem

a levél

M

jan Cze

A

meghat

A

Én

nak olva

bácsi mi

engem is

Én

hallok.

Éd

minden

tanit eng

lakunk, r

Ke

r

Eg

Megérte

apa tür

áldásáb

nehány nappal ezelőtt szintén elhalálozván, nóm akadályozva volt abban, hogy kis leányom elhatározását velem végrehajtsa. Most már kis leányom akaratát csak holta után teljesíthetem, s az egy forintot az említett árvák részére ide zárva, ezennel tisztelettel küldöm. Felét a Halmi-, felét a Tihanyi-árvák számára. — Egyszersmind kis leányom halotti jelentését is ide mellékelem, kérvén: szíveskedjék egy hűséges kis olvasójának elhunytát a »Kis Lap«-ban megemlíteni. — Két évig szenvedett kis leányom gümös csigolya-lobban, mely időből legtöbbet feküdt. Az utolsó nyolcz hónapot szakadatlanul az ágyban fekvé élte át. Ez idő alatt a szombat estve ünnep volt reá nézve, a mikor a »Kis Lap«-ot hozták.

Áldja meg az Isten a szerkesztő urat, hogy egy szegény kis beteg szenvedését ilyenképen enyhítette.

Mely tisztelettel lévén alázatos szolgálja

Mezey Albert.

Zilah, 1886 október 19-én.

Az áldott jó gyermeket — kit a m. hó 15. temettek szerető szülei, testvére, nagyanyja, rokonai és barátai — szebben el nem sirathatja a »Kis Lap«, mint ezzel a levéllel.

Még csak áldást kívánjunk mindnyájan Czeczil hült poraira!

*

A másik levél egy másik okból megható.

Am győződjetek meg felőle:

Budapest, 1886. október 26.

Kedves Forgó bácsi!

Én már négy hét óta vagyok a »Kis Lap«-nak olvasója, és mert azt hiszem, hogy Forgó bácsi minden kis olvasóját ismeri: szeretném, ha engem is megismerne.

Én már 10 éves vagyok, és *semmit sem hallok.*

Édes apa tanított meg beszélni. Most pedig minden délután ide jön hozzám a tanító ur és az tanít engem mindenre. Mióta pedig Budapesten lakunk, minden dél előtt rajziskolába megyek.

Kedves Forgó bácsinak mindenjót kívánva, maradok hí olvasója

Döry Aurél.

Egy siket-néma fiucska levele ez. Megérthetjük ebből, mire képes a szerető apa türelme s egy szegény, a halló érzék áldásából kitagadott, s a beszélgetés örö-

meitől megfosztott gyermek erélye és szorgalma.

Mindnyájunk tisztelete és rokon-érzete veszi körül Aurélt.

Forgó bácsi.

AZ ÁRVÁK.

MÉG VAN levél a fák lombján,
Bár csak kevés — az is sárga.

Ma vagy holnap lehull lomhán,

Le fog hullni mind a sárba...

Virágillat és madárdal

Ezek is mind eltűnének...

Olyan csendes most a csalit;

Nincsen már dal, nincsen ének.

A csermely is félve csörren,

Midőn ide-oda szalad...

Száraz haraszt alig zörren

Százados vén tölgyek alatt.

S utszélien a cserje között

Bánatos kis árva madár

Szomoruan csicseregve,

Elköltözött anyjára vár.

Ne várd anyád', te kis madár,

Hisz örökre elköltözött!

Nézz csak oda! — Látod-e már?

Ott fekszik a cserje között.

— Én is még csak kicsi voltam,

Édes anyám, hogy elhagyott.

Én is vártam, míg nem tudtam,

Hogy nem ébred föl a halott.

AZ IRIGY KECSKE TÖRTENETE.

— Mese. —

LYAN furesán járt az a kecske, hogy még most is beszélnek róla a major udvarán mind a négylábuak és szárnyasok. Hogy is ne, mikor olyan hasznos azt a furesa esetet jól az eszökben tartaniok.

Az a major egy jómódú gazdáé volt, aki a leányával élt ott. A szántóföldjén bőven termett gabona, a kertjében gyümölcs és hasznos zöldség; s volt ott mindenféle lábas jószág, ökör, ló, tehén, kecske, sertés, csirke, liba, kacska és minden, ami csak egy jóra való majorsághoz tartozik. Meg is voltak elégedve mindannyian, s a hámos ló, mely sokféle utazgatott gazdájával, mindig azt mondogatta:

— Már hiába, akármerre járok, mindig csak azt látom, hogy nekünk itt nagyon jó dolgunk van; ritka gazda viseli olyan jól gondját a jószágának, mint a mi gazdánk.

Volt a lábas jószág közt egy kecske, a kinek különösen jó dolga volt. Mert neki nem kellett terhes szekeret húzni, nem is fejték, mint a Riska tehenet. Egyéb gondja sem volt, mint legelezni és ugrádozni. Ezt meg is tette.

Egy napon a szelid, jámbor Riska tehén elgondolkozva nézett be a kerítésen át az udvarra. Mindjárt kérdezték is, mi a baja, mért busul?

— Nem mondhatnám épen, hogy busulok, mert még nem tudom, busulnom kell-e vagy örülnöm. Tudjátok-e, mi az ujság?

— Ugyan mi?

— Lakodalom lesz a háznál, férjhez megy a gazdánk leánya.

— No már ezen aztán miért busulnál? kérde a kecske, nagyot ugorva jókedvében.

— Nem is ezen busulok. Hanem meghallottam, hogy kedves gazdasszonyunk azután messzire megy innen lakni és nekem vele kell mennem, engemet neki adott a gazdánk. Ez persze nagy tisztesség reám nézve, hogy elvisznek az új gazdaságba; azért visznek el, mert a gazdánk leánya nagyon szeret engemet, ennek tehát örülhetnék. Igen ám, de ki tudja, lesz-e ott olyan jó dolgom, mint itt?

Már ezt senki sem tudhatta, azért rábizták a Riska tehenre, hogy örüljön vagy busuljon, amint jobbnak látja. Csak a kecske fordult el boszusan.

— Szeretném tudni, miért választották épen ezt a csúf vén Riskát ilyen kitüntetésre? Hát nem inkább érdemelném-e én, hogy meghivjanak a lakodalomba és ajándéku adjanak? Nincs az egész környéken olyan szép kecske, mint én.

— Soh'se busulj azon, hogy nem téged választottak, csitítá a ló. Hátha ott majd nem találsz olyan kövér legelőt? Én bizony inkább sajnálom Riskát, hogy el kell mennie.

jobb
hol m
jobban

M
udvar
tek és

—
lehetn

—
adok m

—
gyent

Hadd
az én k

A
ben ma

—
förtelm

ra, jól

gyen!

is ott f
sok jóv
szalma

—
szólt a

a magá

olyan s
gét is, k
kedjünk

—
téged m

mulatsá

tanak, m

nem vag

Ez
aludt va
szerencs
meg a s

— No persze! Mintha nem sokkal jobb volna egy olyan új gazdaságban, a hol még nem vagyunk olyan sokan! Ott jobban gondját viselik ám a jószágnak.

Másnap a kecske ott ámolgott az udvaron, mikor a gazda és leánya kijöttek és egyik süldő-sertést nézegették.

— Derék kis süldő, még jól föl lehetne hizlalni a lakadalom napjáig.

— Az ám, nagyon jó volna. Majd adok neki mindennap jó árpát.

— Csak adj, kedves leányom. Szégyent ne valljunk vele a vendégek előtt. Hadd lássák, hogy nem sajnálok semmit az én kedves leányomtól.

A kecske, mikor ezt hallotta, mérgében majd kiugrott a bőréből.

— Hallott már ilyet valaki? Ezt a förtelmes süldőt meghívják a lakodalomra, jól fogják tartani, csak hogy szép legyen! Egy ilyen csuf jószágot, mely most is ott fetreng a sárban és alszik, míg a sok jóval biztatják. És nekünk csak holmi szalma jut!

— No, már azt nem mondhatjuk, szólt a szelid Riska. Mindenki megkapja a magáét, nincs ok a panasza. Ha a süldő olyan szerencsés, hogy kap külön csemegét is, hát örüljön neki, de mi ne irigykedjünk.

— Persze, te könnyen beszélsz, mert téged már kiválasztottak a lakadalmi mulatsághoz. De ha még mást is kiválasztanak, mért éppen ezt a csuf sertést? Hát nem vagyok én különb legény?

Ezen az éjszakán az irigy kecske aludt valamit a nagy boszuságtól. Egészen szerencsétlen volt a miatt, hogy a Riska, meg a süldő ott lesznek a lakodalomnál,

ő pedig nem. Másnap reggel nem is volt kedve kimenni a legelőre, csak ott ödöngött az udvaron. Egyszerre látja, hogy Gyurka, a hetes, valamit odatolt a süldő elé a vályuba.

— Tessék, már hozzák neki a csemegét.

Alighogy Gyurka elment, a kecske oda sietett a süldőhöz, mely éppen fölébredt álmából és hozzá akart fogni az evéshez.

— Jó reggelt, kedves süldő szomszéd! Ugy látom, ma valami nagyon finom reggelit kapott.

— Az ám! Nem olyan hulladék, mint máskor, hanem csupa szemem szedett tiszta mag.

— Ejnye de jó lehet! Megengedi, ugy-e, hogy egy kicsit megkóstoljam? Én ritkán jutok efféle jóhoz. Csak éppen megkóstolom.

A süldő nem mondta, hogy engedi, de a kecske nem is várta, hanem neki fogott, és a süldő csakhamar aggódni kezdett, mert ő nem férhetett hozzá a jó eleséghez. Pár perc múlva pedig már semmi sem maradt belőle s a kecske így szólt:

— Így ni, kedves szomszéd. Megmentettem a fáradságtól és nem kell aggódnia, hogy megrontja a gyomrát. Tudja, én sokat járok-kelek, szaladgálok, nekem nem árt meg oly könnyen.

Másnap megint éppen így történt a dolog. A süldő megkapta a jó eleséget, de a kecske megint ott termett és megette. Ez semmiképp sem tetszett a süldőnek és egyszer-kétszer boszusan kezdett rőfogni; de a kecskének erős, hegyes szarvai voltak ám s ezekkel nagyon veszedelmesen kezdte fenyegetni a szegény süldőt.

— Ha nem engedem, megöklel s bajom is lesz, aztán mégis csak megeszi. . . inkább nem bánom, gondolá a félénk kis süldő.

Egy napon a gazda megint ott járt a leányával.

— Ejnye, ez a süldő sehogysem tesz nekem. Nézd csak, kedves leányom, milyen sovány. . . még soványabb, mint volt.

— Az ám! Az a semmire való Gyurka bizonyosan roszul etette.

— Most már mit tegyünk? Holnapra már kellene. . . még szégyenben maradunk.

— Meg nem foghatom, hogy történetett ez? Épen mintha azóta még roszabul tartottuk volna. Semmiféle jószágunk nem olyan sovány. Nézze, édes apám, az a fiatal kecske ott milyen kövér!

— Csakugyan! Mintha őt hizlaltuk volna. Olyan, mint valami hizott mangalicza.

— Talán nem is volna rosz a süldő helyett.

— Nem bánom. . . maradjon az a hitvány süldő, lesz helyette a kecske. . . csak jól készítsétek el.

— Majd lesz rá gondunk.

— Ez a kópé kecske bizonyosan bejárt a vetésbe és ott hizott meg annyira, dörmögé a gazda. No, de most az egyszer nem bánom, ha okozott is kárt.

— Biz' én nem okoztam, nem jártam a vetésben, mekegá a kecske.

Csakhogt ezt persze nem értették.

A kis süldő is panaszólan rőfőgé:

— Nem ám, hanem az én eleségemet raboltad el! Most én milyen szégyenben maradtam!

Az irigy kecske azonban meg volt elégedve és vigan ugrándozott. Mikor este mindenféle lábas jószág együtt volt az udvaron, a kecske büszkén lépegetett köztök.

— Nem csak a Riskáról emlékeztek meg a lakodalomra. Majd holnap fogtok valamit hallani, kedves barátim. Én is ott leszek ám. . . tudtam én azt előre, hogy ha rám esik a szemök, mindjárt enyém a dicsőség.

A vén komondor, mely ott őgyelgett köztök, fejcsóválva mondá:

— És te örülsz annak? Tudod-e, mi fog veled történni?

— Nem tudom én, de bizonyosan valami nagy tisztesség fog érni.

— Gondolod? No, az fog érni, amit érdemelsz. Te pedig, süldő barátom, ne busulj, jobb neked így.

— Én is azt mondom, hetvenkedett a kecske. Nem vagy te olyan ünnepi társaságba való, sem arra, hogy gazdánk leánya magával vigyen.

Másnap nagy készülődés volt a házbán s a kövér kecske egyszerre csak látja, hogy a gazda két izmos legénnyel jön feléje.

— Ez az. . . ezt vágjátok le.

A kecske majd összerogyott ijedtében. Micsoda? Levágják? Hát arra volt szánva a süldő, akinek ő elfoglalta a helyét?

Hamarjában el sem akarta hinni a borzasztó ujságot; de mikor az egyik mézszáros legény kezében megpillantotta a nagy kést, nem lehetett többé kétsége. Menekülni akart, de a kapu be volt zárva,

mihán
zékolt

N

bőre a

szet lá

—

dosta

helyet

volna

—

gott:

—

Irigyk

gedett

elvaku

a vesz

—

M

M

M

M

M

M

MEG

—

számá

—

E

Hona,

Feri, D

Redlich

Tedesc

Geduly

Pfeifer

Gizella

Moesz

Irma, K

Dani, K

Sebes V

Ferenc

heim K

Aranka

Kohn C

der Hu

Merza

mihamar elfogták. Hiába vergődött, toporézolt, megkötözték és levágták.

Nemsokára már ott csöngött az üres bőre a karón s a sovány süldő, aki az egésztestet látta, elégedetten rőfögé:

— Ejnye, be jól tette, hogy elkapdosta előlem a jó eleséget és ő hizott meg helyettem. Most különben én jártam volna így.

— A vén komondor pedig így morgott:

— Elérte sorsa, melyet érdemelt. Irigykedett a jámbor Riskára, nem elégedett meg azzal, hogy itt jó dolga van s elvakult irigységében maga hozta magára a veszedelmet.

Találós kérdések.

Milyen krétának van jó szaga?

*

Milyen körnek van négy szára?

*

Milyen lom szent előttünk?

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXI. köt. 17-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Malomkerék.

Helyesen fejtették meg: Rajner Ilona, Bukovszky Margit, Kazy István, Neumann Feri, Dózsa Aranka és Ödön, Gebhardt Ernő, Redlich Ella, Horváth Berta, Uferbach Gizella, Tedesco Aurél, Tigermann Margit és Nándor, Geduly Vilma, Kommer Anna, Ullmann Sarolta, Pfeifer Miksa és Izidor, Weldin Vilmos, Kohn Gizella, Sarolta és Izidor, Weisz Béla és Kornél, Moesz Milka és Hermine, Ghiczey Aurél, Fülöpp Irma, Herz Irma és Andor, Pongrácz Böske és Dani, Fried Janka és Alfréd, Mautner Aladár, Sebes Vilma, Szilágyi testvérek, Rothfeld Ottó, Ferenczi Károly és Lajos, Perényi Géza, Wenckheim Kriszta, Krivány Ilona, Beyer Anna, Braun Aranka, Blum testvérek, Czecz Irén és Róza, Kohn Gizella és Gábor, Szemző Erzsike, Holländer Hugó, Madarász Adeline, Andor és Viktor, Merza testvérek, Szalatsy Erzsé, Döry Aurél,

Somssich Eszter, Both Heléna és Zsiga, Pollák Kornélia, Ilona, Samu és Gyula, Kiss Aranka, Bokros Helén, Somogyi Aladár, Sarló Elza, Eröss Olga, Körmendy Imre, Winter Armin, Nagyperkátai zárdai növendékek, Máday Andor és Pista, Wanke Jenő, Szapáry Emi, Oravecz Juliska, Ida és Sándor, Müller Gyula, Dénes Ödön, Cserepes Gyula, Visnya Aladár, Kirchlechner Gizi, Péch Aladár, Perczel Ilona, Horváth Bódi, Szerényi Kornélia, Milassin Livia, Horváth Róza és Sándor, Donáth Dezső, Grötschl Emma, Gaugusch Antal, Détsy Mariska, Tarnai Béla, Vollhofer Gizella, Havasy Béla, Krausz Berta és Tilda, Pallavicini Edina, Ullmann Salamon és Felix, Grósz Elemér, Dezsán Péter, Spitzer Ödön, Krausz Béla és Ignác, Latkóczy Etelke, Endes Ilka, Grosz Leontin, Porgesz Jenő, Rechnitz Henrik és Izidor, Ajkai Leopoldina és Valéria, b. Geramb Alice, Slézinger Etel, Lusztig Mariska, Mandl Olga, b. Lekow Ida.

*

A »KIS LAP« XXXI. köt. 17-dik számában közölt betűrejtvény megfejtése:

A Nilus évenként kiönt.

Helyesen fejtették meg: Rajner Ilona, Kazy István, Neumann Feri, Dózsa Aranka és Ödön, Redlich Ella, Uferbach Gizella (hiányosan), Tigermann Margit és Nándor, Geduly Vilma, Kommer Anna, Ullmann Sarolta, Hubert Irénke, Pfeifer Miksa és Izidor, Weldin Vilmos, Kohn Gizella, Sarolta és Izidor, Weisz Béla és Kornél, Moesz Milka és Hermine, Ghyczy Aurél, Fülöpp Irma, Pongrácz Böske és Dani, Fried Janka és Alfréd, Sebes Vilma, Szilágyi testvérek, Rothfeld Ottó, Ferenczy Károly és Lajos, Wenckheim Kriszta, Krivány Ilona, Beyer Anna, Blum testvérek, Czecz Irén és Róza, Kohn Gizella és Gábor (hiányosan), Szemző Erzsike, Madarász Adeline, Andor és Viktor, Merza testvérek, Szalatsy Erzsé, Döry Aurél, Somssich Eszter, Roth Heléna és Zsiga, Kiss Aranka, Bokros Helén, Somogyi Aladár, Sarló Elza Eröss Olga, Körmendy Imre, Cserepes Gyula (hiányosan), Winter Armin, Máday Andor és Pista, Szapáry Emi, Oravecz Juliska, Ida és Sándor, Dénes Ödön (hiányosan), Péch Aladár, Szerényi Kornélia, Milassin Livia, Donáth Dezső, Grötschl Emma, Tarnai Béla, Vollhofer Gizella, Krausz Berta és Tilda, Pallavicini Edina, Reichardsperg Mariska, Grosz Elemér, Dezsán Péter, Latkóczy Etelke, Grosz Leontine, Rechnitz Henrik és Izidor, Mandel Erzsike, Slézinger Etel, Müller Gyula, Lusztig Mariska, Radvánszky Ella.

*

A »Kis Lap« XXXI. köt. 16-dik számában közölt rejtvények megfejtését még beküldték:

Cserepes Gyula, Gold Margit, Somogyi Aladár, Szondy Margit, Czecz Irén és Róza, Braun Aranka, Hoffmann Géza, Müller Gyula, Dénes Ödön, Kirchlechner Gizi, Milassin Livia, Bálik Margit, Politzer Margitka, Vollhofer Gizella, Radvánszky Ella.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Vértes. Kelletnél mélyebbre vág. Ne feledje, hogy a mi lapunk a *gyermek-világnak* szolgál, s hogy drásticos szerekkel nem szabad hatnunk rája. — **S. R. B.** Kettejét közöljük. Az »anyátlan árván« nagyon megérik az »Ágnes asszony« hatása. — **Martinovich Róbert.** Üdvözöllek a »K. Lap« zászlaja alatt. — **Hoffmann Sándor.** Panaszlod, hogy beküldött versikéid közül egyet sem közöltem még. De mikor nem arra valók Sándorkám! A hibák kijelölésével pedig nem foglalkozhatom. Ha pénteken délben meglátogatsz, szívesen átmegegyek veled rajta, s e végből egy hétig elteszem. Már maga a tárgy, melyet fölvetél (»A haza«) erős költői tehetséget követel. Szeretni mindnyájan szeretjük, de megénekelni csak egy Vörösmartynak, Petőfinek adatott. Hanem szép, gondos írással örömet díszírem. — **Radvánszky Ella.** Ha nem jelent meg rá válasz, nyilván elveszett a levelkéd, vagy hogy azóta posta nem is jelent még meg! Örvendek javulásodon. A kis árvákra nézve anyyiról értesültem, hogy a Halmi árvák ketten vannak: a 10 éves Margit, és a 6 éves Gyula. — **Liptay Béla.** Téged is megütött a verselés dühe? De ha sikerült volna is a művecskéd — mint hogy költeménnyel egy nap emlegetni sem szabad — mit ér, mikor »tavaszi«? Hiszen télbe csavarodik már az esztendő! S mig énekelsz a tavaszról, egyszerre csak előállasz a juliusi hónappal. Hiszen ez már nyár! Legjobb lesz: letenni a dalról s olvasni jeles költők műveit. — **Scharl Vilma.** Az »ár« végű szökat már rég füzte rejtvénybe egyik olvasótársad. Te is elég jól szerkesztetted meg, de egy-egy pontjában nem vagy eléggé szabatos. P. o. *gy*-vel, úgy mondd, sok van hazánkban — t. i. *gyár*. De van *gyom*, *gyep*, *gyopár*, *Gyarmat*, *Győr* (Balassa-Gyarmat, Füzés-Gyarmat, Diós-Győr stb) *gyik*, *gyök* is elég »*Gy*«-vel sok munkásnak ad kenyeret. Ily fogalmazásban jobban jellemezted volna. A második ügyesebb; de az ilyet már pengetős rimben szokás közölni. Tégy kísérletet. — **Pollák Alfréd.** Majd ha magad fogsz írni nekem magyar levelet, annak még jobban örvendeni, mint a kisasszony kezéből származott francia köszönetnek. De ezt is szívesen olvastam. Hát Dezsőke megbirkózott-e már az Ábéczével? — **Vajda Irén.** Helyes érzésről teszel tanúságot, amidőn nem fogadod el a magad jutalmának azt,

hogy nagybátyád révén került neved a sorozatba. Jó megjegyezni azt is, hogy a »K. L.« e rovatában megjelenni nem dicsőség, mint a hogy nem dicsőség levelet kapni. De örülni rajta: az már meg van engedve. — **Szapáry Emmi.** A dus küldeményért meleg köszönet mondanak általam a fücskák, akiknek szántad. — **Messzer Róza.** Nincs olvashatón írva, sem elég világosan előadva. Pedig ha valami: számtani föladvány nem lehet ele nélkül. Elvárom, hogy ez intéshöz híven fogod beküldeni jövő leveledet. — **Madarász testvérek.** Gondoskodtam a méltó panasz orvoslásáról. Rendben van már most? — **Szemző Erzsike.** Föltéve, hogy 8—9 éves vagy, írássodat igen csinosnak találok. — **Posch (?) Gyula.** A rejtvénykéd meg fog jelenni. Hogy van az, hogy olvashatatlanul írod a nevedet? A sok ezer gyermek neve közt, hogy kottorászsak a tied után: helyes-é? Belátod, hogy igazam van? — **Fülöpp Irma.** Rejtvények szerkesztési módjára nem adhatok utasítást. A sok példa után magyarázat nélkül is megindulhatsz. — **Pallavicini Edina.** Kellemes tudomásul veszem, hogy nálatok is enyhe idő jár s hogy sokat vagytok a szabadban. — **Fekete Ilona.** Rejtvényed ügyes. Nem sokára sorát ejtem. — **Széchenyi Eugénia.** Vettem a küldeményt. Fogadd érette a kis fücskák nevében forró köszönetemet. — **Ráth László.** Némi átdolgozással kiadom. — **P. L. Takaros** vers. De kissé kesernyés vége nem illik a »K. L.«-ba. Nem változtatna rajta? — **Mandel Erzsike.** Szíves tudósításodat nagyon köszönöm, s amint láthatod, föl is használtam. — **Ullmann Sarolta.** A »*Forgó bácsi színházában*« (kapható minden könyvkereskedésben) megtalálod a mit kívánsz. Különben nem sokára ismét közlök szindarabot. — **Schwarz Józsi.** Szini előadástok anyagi eredménye is számot tesz: tul a 70 frton. A cél, amelyre fordítjátok, még külön becsét is ád ez összegnek. Éljetek! **Dorina neni.** — A küldemény becses és nem sokára fényre fog derülni. Annak idején megy levél is. — „Egy vasárnapi séta“ stb. — „Az ördögök az égi mezőn“ — „A három pillangó“ és „Hogyan kell madarat fogni?“ című munkák szerzőit még egy kis türelemre kérem. Sűrű elfoglaltságaim miatt nem értem rá azokat elolvasni. — **Pentz Mariska.** A csomagot vettem és köszönöm. — **Hugmayer testvérek.** Jelmondatos levélpapírost *magyart* is lehet kapni. — *Több rendbéli elbeszélést, rejtvényt, stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

BÜNTETÉS.

Piszkos, gyürött, vagy kirongyollott szélű papírosra lévén írva a megfejtés, tekintetbe nem vehettem a következők levelét. Z. V., H. S., P. A., M. L., E. és B.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek tere 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest, 1886. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.